

Αλέξανδρος Φωσταίνης

ΓΡΑΜΜΑΤΑ Ή ΠΡΟΒΑΤΑ;

Έγραψες το πρώτο σου βιβλίο.
Η δασκάλα βγήκε σε σύνταξη.
Η μάνα γράμματα δεν ξέρει.
Ο πατέρας λείπει καιρό.

Στ'αυτιά σου ακούς ακόμα τη φωνή του:
«τούτο το παιδί τα παίρνει τα γράμματα
ή να του πάρω πρόβατα;»

Υπέρθυρο ανέμου, Γαβρηλίδης 2008

*

Σωκράτης
Όπως γράφει το νερό στην πέτρα

Εκεί κάπου στο μεσοστράτι
«τύχη αγαθή» να, στο δρόμο μας
ο δάσκαλος. Είχαμε ακιούσει πολλούς
και στα πολλά χανόμασταν.

«Σηκώστε μωρέ το κεφάλι σας
από τα γράμματα», είπε με την πρώτη,
«έξω ανθίζει η ζωή, για σας ανθίζει,
κι άλλη φορά δεν έχει.

Υπάρχουν τα πράγματα, τα βλέμματα,
τα σώματα. Ντροπή! Μας βλέπει ο ήλιος
που δεν βλέπουμε!»

Έτσι αλλόκοτα μιλούσε τούτος 'δω
κι ήτανε σαν στοιχείο της φύσης.
Και για τον χρόνο δάσκαλε, το χρόνο
βρήκες χρησμό, βρήκες γραφή,
να τον αφήσεις έξω, μες στη λήθη;
Ρωτούσαμε με τους σφυγμούς ανεβασμένους.

«Αργά-αργά και σταθερά ανοίγει
δρόμο το νερό στο βράχο
για να περάσει η μνήμη απέναντι.
Δες τε και το παιδί πώς παίζει
άχρονο στο χώμα».Είπε και σώπασε.

Κι ανατέλλει αλλιώς ο ήλιος από τότε.

ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2020
Α δημοσίευτο, Πολυτονικό στο πρωτότυπο

ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΔΙΧΩΣ ΤΕΛΟΣ

*Λάλημα
μίλημα
Σ. Σκαρτσης*

Ένας κόσμος ολόκληρος
κι άλλος ένας σου έλαχε
να πεις ν' ακούσεις
ό,τι δε λέγεται ν' αφουγκραστείς.

Ύστερα ξέρεις το δοκίμασες
απ' τη λαλιά ως το τραγούδι
μια ανάσα δρόμος να διαβείς
με φίλους ν' ανταμώνεις.

Πώς έγινε τώρα η γραφή
και τρύπωσε ανάμεσά μας;
Παρέα κάνει το χαρτί.
Τα μάτια της δε γύρισαν
ποτέ να με κοιτάζουν.

Λάλημα, μίλημα.
Με τον καιρό και με την άδειά μας
γίναν φωνές κραυγές
θόρυβος δίχως τέλος.

Και είναι στοίχημα ζωής
χρέος το πιο μεγάλο
αν θα μπορέσει η γραφή
να διαφυλάξει τη σιωπή
που θρέφει την ψυχή μας.

ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2021

Αδημοσίετο, Πολυτονικό στο πρωτότυπο

Στέλιος Μαφρέδας

ΔΙΛΗΜΜΑ ΔΙΑΘΕΤΗ

Οι μύθοι σου νεότητά μου
σε ποια γενιά θα μείνουν παρακαταθήκη;
Ό,τι με έθρεψε και μ' έστειλε σε άλλους ουρανούς
τώρα πενθεί και κείτεται στ' αποκαΐδια.

Μια ουτοπία ήτανε και έρωτας δαιμονικός
όμως δεν μπόρεσε ένα βέλος να τοξεύσει.
να βρει κατάστηθα αυτήν που είχα φαντασθεί
και μια σημαία της κυριαρχίας του να στήσει.

Ό,τι μ' ανάστησε, τώρα πενθεί και ολοφύρεται
γι' απόκληρους θεούς και έκπτωτους
από αμάρτημα της πρώιμης πνοής τους.
Πενθεί τόσους καημούς στο χώμα απορριγμένους.

Κι εσύ,

μιλάς με λόγο ορθό και διαγράφεις τη μυθολογία.

Στέκω λοιπόν το δειλινό να θυμηθώ επετείους ηδονικές στιγμές, τις τόσες απόπειρες χαράς.
Τα λόγια που δεν υπήρξαν περόεντα

τους μύθους που δεν χωρούνε ποτέ σε διαθήκες.

Ένα βήμα πριν
Πολυτονικό στο πρωτότυπο